

Abiturientus ir pirmokėlius jungia tvirtas ryšys - bendras siekis mokslų žinių.

Rimanto Garuolio nuotr.

Vandos Normantienės nuotr.

Mieli auklėtiniai,

šimtadienis – paskutinė nerūpestinga šventė mokykloje. Tai kartu ir rimtas perspėjimas – reikia susikaupti, laiko tiki egzaminų visai nedaug.

Būkite kantrūs, darbštūs, nebijokite nesėkmių, jos tik grūdina sielą. Turėk svajonę didelę, lyg žemė, ir neaprepiamą, lyg vasaros dangus. Turėk svajonę amžiną, neramią, nes be svajonės gyventi labai sunku. Tikėkit, ir Jūsų svajonės pildysis. Aš Jums to nuoširdžiai linkiu. Sėkmės egzaminuose.

Jūsų auklėtoja
Eglė KUZMIENĖ

Mano auklėtiniai,

beveik prieš dvylika metų pasitikome Jus, mažus žmogelius, išgaštingomis ir kartu džiugiomis širdelėmis pirmą kartą peržėngiančius mokyklos slenksį. O į gyvenimą palydime jau suaugusiųs žmones, pasirengusius pasitikti ir įveikti gyvenimo iššūkius.

Iki pirmo didžiojo iššūkio – brandos egzaminų – liko 100 dienų. Keliaujant paskutiniąja mokyklinio gyvenimo atkarpa norisi padrašinti, palinkėti sėkmės į ateitį: kad šiai kelionei turėtumėte kuo geresnes sąlygas, kuo mažiau būtų pavargusių, nusivylusių, suklupusių.

O aš Jumis tikiu ir pasitikiu. Tikiu Jūsų darbštumu, atkaklumu. Ir ateis sėkmė...

Jūsų auklėtoja
Gražina MAKAVECKIENĖ

Šimtadienis - dvyliktokų eros pabaiga

Šimtadienis – tai ne tik graži tradicinė šventė, bet ir diena, turinti savitą prasmę kiekvienam dvyliktokui. Šią dieną kiekvienas abiturientas susimąsto apie mokykloje praleistus dvylika metų, su ilgesiu prisimena pradinės klases. Juk mokykloje lieka būti tik 100 dienų...

Prieš patį šimtadienį

Kitiems egzaminai kelia didelius galvos skausmus ir nerimą. O tretį visai dėl jų nesijaudina, eina per gyvenimą optimistiškai nusiteikę. Poetas Justinas Marcinkevičius pasakė: „Reikia nuo kažko pasitraukti, kad galėtum prie kažko prieiti“. Taip ir traukiasi nuo sunkumų, blogų nuotaikų abiturien-

šmaikštus ir originalus abiturientas Mantas Stankevičius lepteli, kad jis norėtų dar pratęsti mokslo metus: „Spėsime ir visi į tuos universitetus, institutus, kolegijas, profesines mokyklas, spėsime ir karjerą padaryti ir į pensiją išeiti. Noriu dar pasidžiaugti mokykliniu gyvenimu: senais, bet pa-

Šiometiniai abiturientai prieš dvylika metų. Auklėtojos Ilonos Pužienės asmeninio albumo nuotr.

yra tik nuojauta, kokios bus mintys, nuotaikos, viltys. Viskas pasikeis jau pradėjus skaičiuoti likusias 100 dienų.. Juk daugeliui abiturientų šimtadienis primena apie artėjančius egzaminus. Ne vienas dvyliktokas krūpteli, paklaustas apie juos. „Pirštų galiukus bado adatytes kiekvieną kartą pagalvojus“, - puola atsakyti abiturientas Darius.

tė Airida. Nors iš išorės ji atrodo rami, viduje gyvena laukimą. Na, o abiturientė Dovilė Barzdaitė tyliai šnibžda: „Pati nepastebiu, kaip žingsniuodama gimnazijos koridoriais skaičiuoju ne žengtus žingsnius, o dienas iki „termino“. Terminu laikyti egzaminų laiką, kai tik sėkmė juose nuspręsta, ko toliau galėsiu tikėtis iš gyvenimo“. O visada

tikrintais draugais, pažįstama aplinka ir įgrisusiu skambučiu“. Smalsu sužinoti, kokios nuotaikos vylia paralelinėje klasėje. Mindaugas Dainys neslepia, kad jaučiasi tikrai ne kaip, šia tema jis kalba su nerimu balse. „Kamuoja nežinia, kaip pavyks išlaikyti egzaminus, kurie artėja su kiekviena diena“, - tai pirmi žodžiai, kuriuos

(Nukelta į 2 psl.)

Brangūs abiturientai,

Likus vos 100 dienų iki labai svarbaus išbandymo – brandos egzaminų – sėkmės palinkėti ir padrašinti visus norėčiau šiais rašytojo Jeronimo Lauciaus žodžiais:

Tu toks vienintelis esi:

Viską, ką turi laimingiausieji, turi ir Tu.

Tu turi rankas, kuriomis gali apkabinti mylimą.

Tu turi akis ir gali matyti saulėtą gyvenimo pusę.

Tu gali išgirsti tik gero Tau linkinčių žmonių žodžius.

Tu turi širdį, kurios kiekvienas tvinksnis yra skirtas tik Tau.

Tu turi sielą - dieviškumo ženklą, tu gali kurti, svajoti, mylėti.

Tu turi viską, ką turi patys laimingiausieji...

Gimnazijos direktorius Gintautas Kuzma

Išradingumo visada netrūko

Po savaitėlės abiturientams ateis laikas, kai jie suvoks, kad beliko vos 100 dienų... Ne, ne gyventi tiek laiko liko, o mokyti (ar bent jau psichologiškai ruošti egzaminams galvojant, jog „vis tiek ką nors žinosiu“). Kai kuriems šis suvokimo laikotarpis šiek tiek liūdnokas, bet didžiąjai daliai labai smagus. Kodėl? Ogi todėl, kad abiturientams šia proga vienuoliktokai rengia smagią šventę. Mes nutarėme pasidomėti, kuo stebina vieni kitus.

Pagrindiniai akcentai, be kurių neapsieina nė viena šventė – šimtadienio kalendorius, pusatestačiai, simbolinės dovanėlės abiturientams ir smagus vakaras su vaišėmis.

Na, o kokius kalendorius ar pusatestačius dovanuoja vienuoliktokai, kalbiname ne vieną abiturientų laidą išleidusias auklėtojas. Manome, kad būtent pas jas ir lieka šie ypatingi kalendoriai, kurie primena:

Jums liko šimtą kartų įeit į klasę,

Paliesti suolą knygos kampučiu,

Tarytum pirmą kartą nediršiai,

Praeit koridoriu tuo pačiu...

Originalumu visus nustebino dabartiniai abiturientai, VI laidai padovanoję 100 medinių kaladėlių su skaičiais. IV abiturientų laidą džiaugėsi „Ranka – kalendoriumi“ (iškarpytos rankos, o ant kiekvieno delno surašytos dienos su sentencijomis). III gimnazijos laidą gavo iš kompaktinių diskų sudėliotą dienų kelią, o I – medį su 100 lapelių. Paskutinė vidurinės mokyklos laidą (58 –oji) džiaugėsi labai meniškai iškarpytu ir iliustruotu kalendoriumi.

Dar vienas šimtadienio atributas – pusatestatis. Dažniausiai - tai dokumentas su dvyliktokų nuotraukėlėmis ir jų elgesio bei žinių įvertinimais. O dalykai patys įvairiausi: „Zubrologija“, „Šperomatika“, „Taikomoji garderobika“, „Kaimakalbė“, „Simulialogija“ ir kt. Su pusatestačiais yra gavę ir išimintinių dovanėlių: šmaikščių

(Nukelta į 2 psl.)

Šimtadienis - dvyliktokų eros pabaiga

(Atlela iš 1 psl.)

išgirdau iš Mindaugo lūpų. O bendraklasei Justinai Jurevičiūtei laikas skrieja nepastebimai, ji net nespėja skaičiuoti dienų, o jau ant nosies šimtadienis. „Siek tiek baugu, nes nežinau, kaip egzaminai nulems mano ateitį. Tačiau tikiuosi, jog viskas bus gerai“,- optimistiškai nusi-teikusi pasakoja Justina. Abiturientai mokyklos baigimą priima kaip naują iššūkį, kuris jiems dovanos naujas pažintis, naujo gyvenimo pradžia.

Skaitydama dvyliktokų mintis, pasijaučiau lyg pati ja būčiau. Ne vienas dvyliktokas man atskleidė, kad vis dažniau pagalvoja apie artėjantį šimtadienį ir dienas leidžiamas mokykloje, nors to ir neparodo. Stengiasi džiaugtis vis dar esant mokyklinukais. Vis dažniau abiturientai pagauna save mąstant, kad paskutiniai kartai, kada tenka stoviniuoti mokyklos valgykloje, juoktis su bendraklasiais, į auklėtojos kabinetą įžengti kaip į „savą“ erdvę, niurzgėti, kad per anksti reikia keltis į mokyklą. Ir svarbu, kad jie jau to ilgisi. Nesinori palikti nei mokyklos, tapusios antraisiais namais, nei antrąją šeimą tapusių bendraklasių ir mokytojų.

Šimtadienio proga abiturien-

tams suruošėme nedidelę staigmenėlę, kuri, manau, tiek juos, tiek mokytojus pradžiugins.

Mieli abiturientai, ar pamate, kas jus vedė į pirmą klasę, prieš dvylika metų? Vargu. O mums pavyko susisiekti su Klementina Novatoravaite, kuri jums brūkštelėjo keletą sakinių. Tikimės, kad šie žodžiai įkvėps jūms jėgų ir gyvybės, žengiant į gyvenimą.

„Sulig metais nuostabą keliančių dalykų mažėja, vis dėlto viena žinia priverstė sumirksėti,- pasirodo, mūsų 12-oji klasė prieš beveik 12 metų į pirmą klasę vedė dabartinius dvyliktokus. Netikėkit. Aš irgi netikiu. Įtariu, kad dabartiniai dvyliktokai po dvylikos metų taip pat to neprisipažins. Ir net neišskris kaip paukščiai iš gimtojo lizdo (paprastai per Paskutinį skambutį tai pasiūloma), o greičiausiai įprastinėmis transporto priemonėmis nusi-gaus į Vilnių ar Kauną, ar dar kokį didesni miestą pakeliui, o gal net į kitą šalį. Kadangi nusimato šioks toks skaitytojų ratas, pasi-naudosiu proga patikinti, kad kitos šalys yra geras dalykas. Ne, jie negyvena geriau už mus dėl to, kad kalba angliškai ar prancūziškai. Paryžius dūsta nuo transporto kamščių ir butų trūkumo, jo gyventojai žavisi gaiviu Vilniaus

oru... Nesame nei blogesni, nei geresni už juos. Pasitikėjimo savimi suteikia turimos žinios ir įgūdžiai, o jos, kaip žinia, paprastai važinėja kartu su mumis. Nuolat įtariai žiūriu į jaunų žmonių skundus apie blogą finansinę padėtį. Neabejotina, kad ji blogėja neįdėjus pastangų. Lengviausia ir pigiausia investuoti į save, nors pirmaisiais studijų metais greičiausiai atsiras patrauklesnių dalykų. Kadangi gyvenimas vėliau eis tik blogyn (ankstyvas kėlimasis į darbą, įvairūs išpareigojimai), supratingi dėstytojai tik papurtys galvą ir suspaus lūpas, jei maloniai jiems nusišypsosite. Žodžiu, viskas bus gerai!

O mums, vienuoliktokams, liko vienintelė užduotėlė, išpildyti paskutinį abiturientų norą, surengti tokį Šimtadienį, kuris giliai įstrigtų atmintyje. Dedame visas pastangas, dirbame iš visų jėgų ir patys tikimės linksmai praliesi laiką.

Mieli abiturientai, išlikite toki pat šaunūs, linksmi, gyvybingi, pilni idėjų ir norų, kruopštūs, malonūs, mandagūs ir svarbiausia nuoširdūs. Nepamirškite mūsų ir mes jūsų niekada nepamiršime“.

Domantė BARZDAITĖ
3g klasė

Augustinas Šukys.

Mokytojos Dainoros Biliūnaitės nuotr.

Olimpiados – galimybė atsiskleisti

Kaip ir kiekvienais metais, mūsų gimnazijos mokiniai dalyvavo įvairiose olimpiadose ir konkursuose. Juk olimpiados – galimybė atsiskleisti ir tobulėti, surasti draugų, patirti gerų emocijų. Labai džiaugiamės, kad ir vėl mūsų mokiniai puikiai pasirodė, pademonstravo savo žinias ir įgūdžius.

Sveikiname devintoką Augustiną Šukį, kuris ne tik pirmąjį pusmetį baigė vien dešimtukais, bet ir pelnė pirmąsias vietas daugelyje olimpiadų: matematikos, lietuvių gimtosios kalbos ir literatūros, fizikos bei informatikos. Jis mūsų rajonui atstovaus respublikinėse olimpiadose.

Gerai sekėsi ir Mantvydui Merkiui lietuvių gimtosios kalbos ir literatūros olimpiadoje. Jo laimėjimas - trečia vieta (mokytoja D. Biliūnaitė). Aštuntokas Modestas Šakalys (mokytoja A. Žiliukienė) informatikos olimpiadoje užėmė antrąją vietą, o abiturientas Darius Garuolis (mokytoja L. Dijokienė) matematikos olimpiadoje liko trečias. Po netrumpo pertraukos mūsų mokiniai puikiai pasirodė chemijos olimpiadoje. Pirmąją vietą tarp dešimtokų iškovojė Povilas Vaitukaitis, antrąją vietą tarp dvyliktokų - Laurynas Gilys. Juos olimpiadai ruošė mokytoja A. Barzdienė.

Sveikiname dvyliktoką Mantą Stankevičių (mokytoja G. Maka-veckienė), kuris Jaunųjų filologų konkurse laimėjo pirmąją vietą. Jo novelės išsiųstos į respublikinį šio konkurso etapą. Linkime jam kuo geriausios sėkmės!

Kasmet gimnaziją nudžiugina biologai. Mokytojos Danguolės Šileikienės ruošti mokiniai nenuvylė ir šiemet. Tarp devintokų pirmąją vietą užėmė Ernesta Arminaitė, o tarp vienuoliktokų nugalimas buvo Valentas Dicevičius. Jam puikiai sekėsi ir kitose olimpiadose – lietuvių gimtosios kalbos ir literatūros olimpiadoje iškovota trečia, o matematikos - antra vieta.

Dar kartą sveikiname nugalėtojus, na o tiems, kurie dalyvavo, bet neužėmė prizinių vietų, linkime nenukabinti nosies ir savo jėgas mėginti kitais metais.

Ernesta ARMINAITĖ, 1gb kl.

Išradingumo visada netrūko

(Atkelta iš 1 psl.)

ketureilių, spąstelių pelėms gaudyti, balionų su palinkėjimais, dirbtinių gėlių ir kt.

Svarbiausia vienuoliktokų misija - sugalvoti vakarėlio temą šimtadieniui. I laida (auklėtojai I. Šukienė ir R. Damaška) visiems įvarė baimės, nes suorganizavo patalpos užgrobimą, II laida (auklėtojos A. Barzdienė ir D. Janušienė) visus pakvietė į ligoninę: medicinos seselės, gydytojai ir operacinė. IV laida (auklėtojos D. Šileikienė ir D. Biliūnaitė) pasirinko vaikystės temą. Veiksmas vyko vaikų darželyje „Būgelis“, o praėjusiais metais šimtadienio dalyviai atsidūrė viduramžiuose, kur gyveno karaliai, karalienės ir riteriai.

Skambant finalinei dainai dažniausiai įnešamas tradicinis tortas, o VI laida (auklėtojos L. Dijokienė ir D. Bakutienė) vaišino „Šimtalapiu“.

Kai lieka tik šimtas dienų iki egzaminų, vieno pirmųjų gyvenimo išbandymų, ne vienam abiturientui šiek tiek suspurda širdis ir mintyse prabėga neišmoktos ar nepakartotos temos, neperskaityti knygų puslapiai. Tačiau ruošiantis didžiajam finišui reikia nors kartą atsipalaiduoti, prisiminti smagiausias akimirkas bei linksmai praleisti šimtadienio vakarą. Taigi, kaip matote, mūsų mokiniai labai kūrybingi ir originalūs. O kuo nustebins vienuoliktokai šiemet, laukti liko visi nedaug.

**Laura LINGYTĖ, 1gb,
Domantė SLAPŠINSKAITĖ, 2gb**

Ne visiems lengva apsispręsti kur toliau mokyti.

Su mintimis apie ateitį

Skaičiuojant paskutiniuosius mėnesius iki egzaminų, dvyliktokai stengiasi išnaudoti visas galimybes kuo daugiau gauti informacijos apie universitetus, kolegijas, kad būtų lengviau apsispręsti, kur norėtų tęsti mokslus.

Iškart po žiemos atostogų mus aplankė atstovas iš Lietuvos veikiančio vadybos ir ekonomikos universiteto ISM. Nors universitetas Lietuvoje gyuoja tik dvylika metų, jis teikia bakalaurų, magistrantūros bei doktorantūros studijas. Yra galimybė studijuoti finansus ir apskaitą, tarptautinį verslą ir komunikaciją, ekonomiką, politiką bei vadybą. Vienas iš didžiausių šio universiteto pliusų - galimybė studijuoti jo filialuose kitose šalyse.

Kitą savaitę gimnazija sulaukė organizacijos „Fox universe“ konsultantės A. Gumbaragytės. Gausus vyresniųjų būrys išklaušė paskaitą apie organizacijos veiklą bei teikiamas paslaugas. Pasirodo, tereikia užpildyti anketą, pateikti informaciją apie save, išlaikyti užsienio kalbos testą, nuvykti į pokalbį, o užsienio universitetai išsirenka ir pasiūlo studijų programas. Jeigu stojantysis sutinka su sąlygomis, naujais mokslo metais studijuoja pasirinktame universitete. Konsultantė suteikė tikrai naudingos informacijos, nes nėra paslaptis, kad kiekvienas abiturientas bent kartelį pasvajoja apie studijas užsienyje.

Gimnazijoje lankėsi ir konsultantė iš organizacijos „Kastu international“. Ši organizacija, panašiai kaip ir „Fox universe“ padeda būsiamiems studentams realizuoti galimybes studijuoti sve-

tur. Gerai, kad jų atstovai būsime studentus lydi viso stojimo procedūrų metu. Organizacija siūlo studijas Anglijoje, Danijoje, Nyderlanduose, Škotijoje ir Švedijoje. Vieni iš didesnių siūlomų paslaugų pliusų, kad studijos yra visiškai finansuojamos, o teikiamos konsultacijos nemokamos. Ne vienas abiturientas vartė išdalintus lankstinukus, klausinėjo apie iškilusius neaiškumus, svarstė savo galimybes bei norus. Informacija tikrai reikalinga.

Vasaros trečiąją gimnazistai keliavo į Vilniuje atsidariusią kasmetinę Litexpo parodą „Mokymasis. Studijos. Karjera 2011“. Tai viena iš didžiausių Baltijos šalyse žinių parodų, kuri Lietuvoje vyko jau devintą kartą. Šiemet paroda akcentavo pasirinkimo, kur studijuoti ir kuo būti svarbą bei skatino kiekvieną ieškoti savo atsakymo bei specialybę rinktis gerai apgalvotus. Gauta informacija dusetiškių nenuvylė. Po kelionės visi dalijosi išpildžiais bei džiaugėsi, kad galėjo pabendrauti su patinkančių universitetų ir kolegijų atstovais, sužinojo atsakymus ir rūpimus klausimus bei gavo informacinių leidinių.

Taigi galime pasidžiaugti, kad abiturientai rūpinasi savo ateitimi. Juk teisingas studijų pasirinkimas yra svarbus kiekvienam abiturientui bei būsimam studentui. Tikėkimės, kad gauta informacija pagelbės besirenkantiems ir dar dvejojantiems dvyliktokams.

Dovilė BARZDAITĖ, 4ga kl.
Autorės nuotrauka.

Kaip sekasi svetur?

Dar visai neseniai šie mokiniai lankė mūsų gimnaziją, krinto sunkius mokslus. Kaip ir kiti manė, kad tereikia puikiai išlaikyti baigiamuosius egzaminus ir pasaulis po jų kojomis. Vėliau tikėjo, kad užtenka įstoti į universitetą ir jį baigus jau tikrai lauks šviesus rytojus. Darbdavių minia, siūlant puikias darbo vietas ir konkurencingus atlyginimus. Kai paaiškėjo, kad net šito neužtenka ir gero gyvenimo planai griūva, beliko paskutinė viltis – palikti Lietuvą. Jie taip ir padarė.

Vieni gyvena savarankiškai, dirba, susikūrė šeimas, kiti dar mokosi, siekia geresnio išsilavinimo. Tačiau visa tai vyksta ne tėvynėje - Lietuvoje, o svetimose šalyse. Pakalbino buvusius mokinius, kurie šiuo metu gyvena užsienyje. Jie mielai atsakė į mūsų klausimus:

1. Kuo šiuo metu užsiimate? 2. Kur mokėtės ir kur dirbate šiuo metu? 3. Kaip sekėsi pritaikyti naujos aplinkos svetimame krašte? 4. Ar nebuvo sunku palikti Lietuvą, artimuosius? 5. Ką patartumėte jaunimui, norinčiam išvykti iš Lietuvos?

Štai ką jie mums parašė.

Odeta Jasiūnaitė – Arntsen (baigusi gimnaziją 1994 m.).

1. Lietuvoje baigiau socialinius mokslus, įgijau socialinio pedagogo specialybę. Šiuo metu dirbu socialine darbuotoja globos ir rūpybos centre Norvegijoje.

2. Buvo sunku tik iš pat pradžių, kol nemokėjau kalbos, nes kita aplinka, kita kultūra ir socialinė sistema. Kad galėčiau dirbti pagal specialybę, teko dar dvejus metus mokytis, studijuoti Norvegijos socialinę sistemą ir įstatymus.

3. Žinoma, kad buvo sunku. Tačiau laikui bėgant pripratau ir dabar jaučiuosi gerai.

4. Mokytis kalbą, susipažinti su valstybe, į kurią norite išvykti, daugiau apie ją sužinoti. Pradžią nebus lengva, bet patariu nebijoti ir siekti užsibrėžto tikslo. Jei nemokate tos valstybės kalbos, į kurią ruošiatės vykti, bent mokėkite anglų kalbą.

Neringa Pimpytė-Petravičienė (baigusi gimnaziją 2004 m.).

1. Šiuo metu gyvenu Anglijoje, dirbu maisto fabrike „Machine minder“, esu atsakinga už bagečių įpakavimą. Tikrinu, ar gerai nustatyta data, kaina. Rūpinuosi, kad įpakavimas atrodytų gražiai.

2. Baigiau VDU, studijavau prancūzų kalbą.

3. Prie naujos aplinkos sekėsi pritaikyti gan lengvai, kadangi tai nebuvo pirmas kartas, kai palieku Lietuvą ilgiam laikui.

4. Aišku, palikti Lietuvą, o ypač artimuosius, buvo sunku. Visada jų trūksta taip pat kaip ir Lietuvos. Lietuva buvo ir liks mano mylimiausia vieta sugrįžti, tik gaila kad nėra galimybių čia dirbti.

5. Jaunimui, norinčiam išvykti, patarčiau iš pat pradžių neskubėti, gerai apgalvoti ar tikrai nori palikti Tėvynę. O jeigu jau nusprendė išvykti, tada reikia pirmiausia pasirūpinti gyvenama vieta, o paskui jau save legalizuoti, tvarkyti įvairius dokumentus ir pradėti ieškoti darbo.

Audrius Bejeris (baigęs gimnaziją 2004 m.).

1 - 2. Gyvenu Anglijoje. Šiuo metu esu bedarbis, bet ieškantis darbo. Po švenčių dažnai būna ramu, todėl nėra lengva rasti geresnį darbą. Beje, nesu dideliame mieste, todėl kiek sunkiau. Tikiuosi, su vis šiltesniu oru atsiras ir darbo vietų.

3. Nauja aplinka. Visada kiek sunkoka iš pradžių: nauja vieta, nepažįstami žmonės, skirtinga kalba. Bet negaliu pasakyti, kad buvo sunku priprasti - žmonės draugiški. Turiu nemažai draugų. Jei esi draugiškas, bendrauji kaip pridera, tai ir su tavimi elgsis lygiai taip pat. Anglai tikrai mandagūs bei malonūs žmonės. Gal todėl visi taip mėgsta šią šalį.

4. Lietuvoje būti gera - šeima, draugai, seniai pamėgtos vietos, viskas žinoma. Aš palikęs Lietuvą labai nesikrimtau, smagu pakeisti gyvenamą vietą, aplankyti naujas šalis, pamatyti, kaip žmonės gyvena svetur. Nauji išpūdziai atperka nebuvimą Lietuvoje. Kaip ir sakiau - nesu vienas svetur, visada būdavau su grupe draugų, netgi nebūtinai lietuvių, todėl tikrai nėra nei baisu, nei keista palikti Lietuvą. Be abejo, visada norisi šventės, gimtadienius švęsti namuose. Šiais laikais kiekvienas naudoja kompiuteriu, tiek jaunas, tiek ir senas turi „Skype“ ar tą patį „Facebook“ - su artimaisiais gali susisiekti kiekvieną dieną, pokalbiai iš užsienio jau nebekainuoja didelių pinigų.

5. Svarbiausia - mokytis kalbų - anglų, prancūzų, vokiečių, rusų - nesvarbu. Kuo daugiau, tuo geriau. Mokant tos šalies kalbą nebus jokių problemų atvykus. Džiaugiuosi mokėdamas anglų kalbą - tai pagrindinė kalba išvažiavus studijuoti į kitą šalį, vykstant dirbti ar atostogauti į populiariausius kurortus. Šia kalba susisiekti galima praktiškai visur. Tad gerai mokant anglų kalbą nebus baisu vykti studijuoti, dirbti, ar tiesiog gyventi kitą šalį. Taip pat patarčiau vykti ne vieniems, bent su pažįstamu žmogumi, bus ir linksmiau, ir drąsiau. Žinoti tiksliai, kur ir pas ką vykstate, ką veiksute užsienyje. Tikrai verta

bent trumpam aplankyti kitą šalį, reikia tik apsidrausti, kad netektų grįžti nusivylus ir po to kaltinti kitus bei peikti tą užsienio šalį. Lygiai tas pats kaip eiti į pamoką neatlikus namų darbų. Pats kaltas, kad gavai du!

Kristina Šinkūnaitė (baigusi gimnaziją 2001 m.).

1. Baigiau mokyklą ir po poros metų išvykau į užsienį. Praleidau nerealius 7 metus Londone ir dabar jau antri metai džiaugiuosi gyvendama Naujoje Zelandijoje. Šiuo metu labai užsiėmusi, rūpinuosi meno galerijos atidarymu. Surinktos lėšos bus skiriamos vėžiui sergantiems žmonėms.

Londone studijavau internetinį ir grafinį dizainą, Auto Cado dizainą ir 3D erdvinį modelavimą, o Naujoje Zelandijoje po studijų gavau grafinio dizaino diplomą.

2. Manau, kad pradžia visada sunki, nesvarbu kurioje šalyje bebūtum. Viskas aplink tave nauja: kalba, transportas, maistas, oras, darbovietė arba mokymo įstaiga ir žmonės. Žmonėms, gyvenantiems Lietuvoje, užsienis skamba kaip atrakcija, bet taip nėra. Reikia apgalvoti daugybę dalykų, su kuriais teks susidurti: susirasti gyvenamąją vietą, išmokti naudotis (transportu) metro ir t.t.

3. Visai ne. Manau, kad Lietuvoje žmonės yra labai pikti ir išvarginti ekonominės padėties.

4. Kai aš vykau, nebuvo taip sunku, nes skrydis iš Londono iki Lietuvos truko tik dvi valandas, dabar sunkiau, nes skrydis iš Naujosios Zelandijos užtrunka dvi dienas.

5. Norintiems išvykti labai rekomenduočiau gerai išmokti kalbą. Dauguma lietuvių užsienyje gyvena su lietuviiais. Venkite to, aš patarčiau apsigyventi su angliais arba kitataučiais, nes taip greičiau pramoksite kalbą. Mano nuosirdžiausias patarimas - neskubėkite pradėti dirbti. Pasaulis labai platus ir yra daugybė nuostabių vietų, kurias vertėtų aplankyti. Sutiksime daugybę įdomių žmonių ir niekada nežinai kur sėkmė nuves. Manau, kad pagyvenę užsienyje į Lietuvą grįšite tik atostogų.

Supratome, kad išvykę pasigenda visko, kas anksčiau buvo po ranka: mamos velykinių margučių, pasiplepėjimų su draugais, jaukioje kavinėje ar net kaimo katinų. Tas ilgesys graužiasi gilyn, net jei bandai pamilti svetimą šalį, perprasti žmones ir jų įpročius. Tai nėra lengva, bet jie žino, šviesus rytojus neateina per vieną dieną. Bet ateina kasdieniai iššūkiai ir tik juos įveikęs po truputį užsitarnauji tą truputį šviesesnį rytojų. Truputį šviesesnį.

**Gaudvilė JUODKAITĖ,
1gA kl.
Nuotraukos iš asmeninių albumų.**

Gražios mūsų mažųjų svajonės

Tikriausiai daugelis net nepastebėjo, kaip greitai prabėgo pusė metų. Galbūt vienus gąsdino mintys, kaip išverti šį pusmetį, kitus - jį pabaigti gerais pažymiais. Rodos, taip neseniai, nešini gėlėmis šypsojomės auklėtojoms, vertėme pirmuosius knygų puslapius... O štai nejučia praskriejo jau pusė metų! Norėdama įsitikinti, kad ne tik mūsų abiturientai jaudinasi dėl egzaminų, geros ateities, aplankiau mūsų mažiausius - priešmokyklinukus. Juk ir mažieji turi svajonių, vilčių. O vaikystėje, žinoma, jos pačios gražiausios!

Mūsų gimnazijoje priešmokyklinukų grupėje mokosi dvylika vaikų. Susipažinę bendravome, ir nieko nelaukusi pateikiau keletą klausimų, skirtų mažiesiems. Vienas iš drąsiausių berniukų, vardu Dovydas. Jis iškalingiausias. Vėliau jau kiek įsidrąsino ir kiti. Nuo jų stengėsi neatsilikti ir mergaitės. Juk pradžia visuomet sunkiausia, ypač, jei kalbina nepažįstamas žmogus. Kalbamės, ar nebaisu, kad iki pirmos klasės liko tiek nedaug - pusė metų. Ne, visi drauge šaukia, jie laukia, kada taps pirmokais. Nors ir žino, kad teks atsiveikinti su savo mylima mokytoja Lena Budziliene. Na, o kokie mokomi dalykai mėgstamiausi? Vieniems - matematika, kitiems - dailė. Ar džiaugiatės savo klase, turite geriausių draugų? Tiek mergaitės, tiek berniukai teigė, kad myli savo grupę, bendrauja vienas su kitu, nes visi labai draugiški. Taip pat nepamiršo paminėti ir žaidimų kampelio: dėlionių, spalvinimo knygelių, „Lego“ kaladėlių. Mano teiginį, kad kiekvienas mokinyš jaudinasi, pereinamas į kitą klasę, mažieji paneigė, sakydami, kad jie labai norėjo eiti į priešmokyklinukų grupę, ir nė kiek nesijaudins, kai eis į pirmą klasę. Žinoma, tai džiugu!

Nepamiršo paminėti ir kas jiems nepatinka. Berniukai tiesiai rėžė, kad skaityti

Mokytoja Dalia Macijauskienė su būsimais pirmokėliais Avilių pagrindinio ugdymo skyriuje.

Mokytoja Lena Budziliene su priešmokyklinės grupės vaikučiais.

nėra įdomu, nors mergaitės jiems prieštaravo. Kipras aiškino, kad nepatinka „priešai“, kurie negražiai elgiasi ir skriaudžia kitus. Na, bet pamirškime blogus dalykus. Dabar svajonės! Mažųjų svajonės! Priešmokyklinukai atviravo, kuo norėtų būti užaugę. Gita norėtų tapti dantiste, mergaitės Aida ir Kornelija - kirpėjomis. Viltė už teisingumą, tad jos svajonė tapti policininke. Liutauras nori važinėti keturračiu, o Dovydas - motociklu. Dainius svajoja tapti „furistu“, o Kipras - „traktoristu“.

Priešmokyklinio ugdymo grupė veikia ir Avilių pagrindinio ugdymo skyriuje. Apie ją man papasakojo mokytoja Dalia Macijauskienė. Ją lanko 6 vaikai: 2 berniukai ir 4 mergaitės. Mažieji - smalsūs, nuosirdūs, aktyvūs. Žaisdami vaikai susipažįsta su raidėmis, skaičiais. Jie noriai varto vaikiškas knygeles, žaidžia sportinius, vaidybinius ir lietuvių liaudies žaidimus. Mokosi dainelių, eilėraščių, kuriuos parenka grupės mokytoja. Noriai dalyvauja mokyklos renginiuose: „Rudens kraitė“, „Šv. Kalėdų stebuklas“, „Sausio 13-osios - Laivės gynėjų dienos“ minėjime. Mažieji geba savo piešinėliais, darbeliais pradiuginti artimuosius.

Vaikų veikla, pasiekimais domisi tėveliai ir ugdytinių globėjai. Jie patenkinti vaikų pasiekimais, džiaugiasi, kad mažieji užimti, mokosi dainuoti, sportuoti. Priešmokyklinė grupė - tai pirmieji žingsniai į tolimesnį mokymąsi.

Mažųjų svajonės yra gražiausios. Tas vaikiškas nuosirdumas sukelia šypseną, gražių emocijų.

Nesitikėjau, kad mažieji bus tokie aktyvūs, mandagūs, draugiški ir labai drąsūs (aišku, drąsumas atsirado pamažu). Linksmumas, nuosirdumas matėsi jų akyse. Jautėsi, kad ir mokytoja labai rūpinasi klase. Iš vaikų pasakojimų, svajonių, bendravimo supratau, kad jie džiaugiasi savo gyvenimu. Žinoma, juk viskas dar prieš akis...

**Erika ZADAVIČIŪTĖ,
1gA klasė**

Šokio sukuryje daug kas pamirštama.

Pagalvokite apie save ir kitus

Jau praėjo beveik trys mėnesiai nuo to laiko, kai mane išrinkote mokiniių prezidentu. Manau, kad vykdamas savo pažadus. Žadėjau, kad bus daugiau renginių. Taigi įvyko graži gimnazijos vardo diena, įsimintinas Kalėdinis žiburėlis - 2010, Sausio 13 - osios minėjimas. Bene svarbiausias uždavinys mums visiems buvo atgauti diskotekas. Juk kokia jaunystė be šokių? Nebus ką prisiminti baigus mokyklą. O ir norinčių pasilinksinti netrūko. Dėkingi mokytojams, sutikusiems budėti mūsų šokiuose. Trys diskotekos vyko tvarkingai ir ganėtinai

nai ramiai, o ketvirtoji baigėsi policijos iškvieta. Aplinkybių neminėsiu, visi, kas tą penktadienį buvo atėję pasišokti, žinote. Manau, maštantiems nekyla klausimas, kodėl diskotekų gimnazijoje daugiau neorganizuosime. Čia „sužibėjo“ ir vaikinai, ir merginos. Mums, rengėjams, jau nusibodo, kai kažkas vis pridaro rūpesčių. Juk mes jaučiame atsakingi.

Gaila, kad kai kurie iš jūsų nesupranta žmoniškų prašymų ir ateina į šokius pasivaikinę alkoholiu (paskutiniuose šokiuose tokių buvo ne vienas ir ne du). Taip ir norisi

pasakyti: „Jei jums nerūpi sveikata ir nebijote pasekmių, tai bent pagalvokit apie kitus. Apie tuos, kuriems šokiai yra tikrai svarbūs, pamąstykit apie tuos, kurie nori smagiai praleisti laisvalaikį“. Juk taip seniai tokia galimybė buvo mūsų gimnazijoje. Liūdna, kad dėl jūsų neatsakingų žingsnių kenčiame mes visi. Gaila, bet visi gražūs dalykai kažkada baigiasi. Taigi ir šokiai mūsų gimnazijoje.

Rokas STAŠKEVIČIUS
Gimnazijos mokinių prezidentas
Mokytojas A. Dereševičiūtės nuotr.

Kol dar turim vienas kitą...

Eini, abituriente, šaltą žiemos rytą tuo pačiu iki kaulų smegenų įgrisusiu keliu ir galvoji - „greitai vaikščiosiu visai kitur“. Pasižiūri į šonus - dvylika metų tave lydėję veidai. Pokštai, juodas humoras... Vėluojantis subrendimas... Kuo arčiau pabaiga - tuo dažniau užklumpi save galvojant, kad greitai visa tai išsisklaidys kaip dūmų kamuolys, rūkstantis iš už „plytų“ net prie minus dvidešimt. Dar kartą žvilgteli į tuos artimus veidus... Ne, kad jie apie tai galvotų, nesimato. Ir kur tau matysis! Tai - paaugliai. Sudėtingiausi padarai žemėje. Kai paauglys liūdi - jis atrodo tiek liūdnas, tiek linksmas, tiek agresyvus, tiek perdėtai malonus ir geras. Ir kaip tu, būdamas toks pats, savęs nesuprantantis, suprasi kitą? Žinai tik, kad kartais, būdami vieni per „langus“, pūguotą dieną užsidarę kambaryje prie knygų, jie pagalvoja: „Netikėjau, kad bus gaila tai palikti“.

Vedini kasdienės rutinos, ieškodami bet kokios progos pasilinksinti, retai pastebime, kaip mokykloj šilta ir jauku. Užknisa tas skambučio čirškimas. Užknisa tie moralai, kai ne vietoj atsikosti ar nusižioujauji. Užknisa tos pamokos ir namų darbai. Bet pagalvoji - mums mažiau siai liko iki „išsigelbėjimo“. Nebebus ir draugiško skambučio, ir pažįstamų mokytojų balsų, ir klasės darbų. Nebe miegos, išsikovojęs geriausią vietą, „ant saulės“. Nesidžiaugsi pirmosiomis snagėmis su klasės draugais. Laks-

tysim tik iš auditorijos į auditoriją. Saulė tik kepins ir taip perkaitusią galvą. Snaigės tebus purvina „buza“, aptaškanti belaukiant autobuso. Artėja kitas gyvenimas, kupinas naujos patirties ir turintis savo saldumą. Tačiau turintis ir savitą kartelį. Kodėl mes taip skubam į jį, kai turim laiko pasidžiaugti ir vaikyste? Turbūt ne vienas neatsakytume. Turbūt ne vienas girdėjom mums, mažiukams, sakant - „neskubėk suaugti“. Gal tiesą sakė?

Prisimenu, tarsi tai vakar būtų buvę. Kaip ruošdamiesi 8-os klasės kalėdiniam vaidinimui mėtėm kėdes nuo laiptų... Tada teko pirkti vieną naują, ant kurios iki šiol auklėtoja sėdi. Kaip pirmus kartus, žvalgydamiesi per petį, rūkėm už mokyklos... Tada liepė „kancarus“ rinkti. Kaip bėgdami 10-oje klasėje iš biologijos rūbinėje slėpėmės... Ir visus, žinoma, „surinko“. Ir vėl, atsikusęs atgal, pagalvoji - juk dėl to, kad tekdavo kentėti pasekmes, ir būdavo linksma! O kai išeisi... Ar kas barsis, kad rūkai? Ar bus kam įdomu, kad nenuėjai į paskaitą? Tik pasakys - „tavo problema“.

Kai išeisis, bus tik „mūsų problemos“. Kol dar turim vienas kitą, kol dar esam kartu, kol galim būti visi už vieną, ir vienas už visus... Būkim. Ateis laikas. Bet neleiskim, kad jis ateitų per anksti.

Mantas STANKEVIČIUS,
4gA klasė

3x3 varžybos

Perpildytoje gimnazijos sporto salėje sausio 21 dieną įvyko 9-12 klasių krepšinio 3x3 varžybos. Septynios komandos sudarė du varžybų

pogrūpius. Į pusfinalį pateko stipriausios komandos: „3g“, „Komanda 2“, „RS-Botai“ ir „Neatestuoti“. Kiekviena komanda siekė tapti

Kaunasi aštuntokai.

Adelės Vaitukaitytės nuotr.

geriausia. Aštriausia pusfinalio, taškas į tašką, kova vyko tarp „Komanda 2“ ir „Neatestuoti“, po kurios skirtumu 14:12 nugalėjo „Neatestuoti“ ir pateko į finalą. Prie jų prisijungė „3g“, kurie rezultatu 18:8 nesunkiai įveikė „RS-Botai“ komandą.

Pagaliau finalas. Po įnirtingos, daug emocijų reikalaujančios kovos I vietą užėmė „3g“, II liko „Neatestuoti“. III vietą iškovojo „Komanda 2“, nedideliu skirtumu laimėjusi prieš „RS-Botai“.

Šios varžybos ir žiūrovams, ir žaidėjams suteikė daug gerų akimirklų. Suprantama, kad kiekviena komanda norėjo laimėti, tačiau žaidime yra tokia taisyklė: laimi tik viena pajėgiausia komanda.

Džiugu, kad mūsų krepšinininkams sekasi ne tik gimnazijoje. Štai sausio pabaigoje mūsų 8 klasių krepšinininkai rajone užėmė I vietą, o šeštokai tapo prizinininkais - iškovojo II vietą. Neblogai sekėsi ir vyresniems. Jie taip pat iškovojo II vietą.

Dėkojame varžybų organizatoriams ir laukiame kitų varžybų.

Viltė RIMDEIKAITĖ
ir **Gustė PUŽAITĖ,**
1gB klasė

Trumpai apie I pusmečio rezultatus

Laukėte ar ne, tačiau pirmasis pusmetis jau baigėsi. Daugelis tikriausiai jį pamiršo ir uoliai dirbaujasi toliau. Kai kurie stengiasi ištaisyti klaidas, nes tikrai ne visi turėtų būti patenkinti savo rezultatais. Taigi dirbantiems kantrybės moksle. Na, o mes norime aptarti pirmojo pusmečio rezultatus, su kuriais susipažinti mums padėjo direktoriaus pavaduotojas Rimantas Garuolis.

Mūsų gimnazijoje pirmąjį pusmetį baigė 444 moksleiviai (gaila, bet kiekvienais metais jų mažėja). Daugiausia mokinių mokosi devintose klasėse, ten jų net 49, o mažiausia - 6a klasė. Jų tik 13 (pasistenkite neišnykti).

Džiaugiamės, kad šiais mokslo metais pagerėjo pažangumas ir didžiuojamės tais mokiniais, kurie mokosi labai gerai. Jau ne pirmus metus Augustino Šukio (1gB kl.) pažymių knygelėje tik dešimtukai. Jis mūsų gimnazijos pasididžiuojamas. Turime ir kitų mokinių, kurie mokosi labai gerai. Jie šį pusmetį baigė be aštuntukų. Visų dalykų žinios įvertintos devintukais ir dešimtukais. Šaunuoliai visi šie mokiniai: penktokės Neda Kuzmaitė ir Simona Biveinytė, šeštokas Marius Kastanauskas, aštuntokė Indrė Pupeikytė, devintokai Mantvydas Merkis, Roberta Biveinytė, Erika Zadavičiūtė ir Aistė Matiukaitė, vienuoliktokė Austėja Raugaitė bei dvyliktokė Dovilė Petruolytė.

Taipogi pagerėjo lankomumas. Pernai per pirmąjį pusmetį buvo praleistos 21652 pamokos. Šiomet šiek tiek mažiau - 19171 pamoka (net 9968 nepateisintos).

Geriausieji lankė pradinių klasių mokiniai ir 5a (vienam mokiniui tenka 14,9).

Deja, visai nedžiugina 2gA ir 4gB klasių rezultatai. Dešimtokų pažangumas tesiekia 50, o dvyliktokų -79 procentus. 2gA „garsėja“ ir kaip daugiausia praleidusi pamokų (2566 pamokas). Siūlome imti pavyzdį iš 4gA klasės, kurios pažangumas 96 procentai, o lankomumu lygiuotis į 1gB klasę (717 pamokų).

Visiems linkime kantrybės gilinantį mokslus ir kad šis pusmetis būtų dar geresnis!

Justina ŠINKŪNAITĖ,
Goda Vartui AMIRJAN, 8b kl.

Blogas elgesys menkina gimnazijos garbę

Graži mūsų gimnazija, graži ir ją supanti gamta. Smagu, kad daugelis baigusiujų gimnazistų sėkmingai studijuoja aukštosiose mokyklose, o ir tarp besimokančiųjų nestinga tokių, kuriais gali didžiuotis ne tik gimnazija, bet ir tėvai bei visuomenė.

Bet... Yra mūsų aplinkoje ir tokių dalykų, kurie menkina gimnazijos garbę. Mes įnirtingai reikalaujame pagarbos sau, nuolat primename savo teises, bet ar mes gerbiame tuos, kurie šalia mūsų, ar pagalvojame apie jų teisę girdėti kultūringą žodį, matyti kultūringą elgesį? Pasikalbavus, kaip kalba mūsų mokiniai pertraukę metu koridoriuje, kieme, sporto aikštelėje. Net pro šalį einantys suaugę susigūžia, išgirdę keiksmažodžių tiradas. Dar liūdniau, kad ir mergaičių žodynas ne ką „skurdesnis“. O juk tai girdi ir mažieji, ko jie išmoks? Tad jei reikalaujame pagarbos sau, kodėl negerbiame kitų? Tik ar neatrodo, kad taip elgdami mes negerbiame ir savęs?

Dažnai girdime žodį „tolerancija“. O ar visi jį supranta? Ar sugebame priimti žmogų tokį, koks jis yra, su visomis jo ydomis ir vertybėmis? Ar nekyla noras tyčiotis iš kito, kuris pranašesnis už tave žiniomis ar elgesiu? Ar nerodome pirštu į tą, kurio šukuosena ar drabužiai nepatinka?

Gaila, kad kai kurie mokiniai negerbia ir valgyklos darbuotojų. Kalba įžūliai, nesuvalgytą bandelę, sausainį ar mandariną numeta ant grindų. Nesusimąsto, kad gal kažkam šis maistas labai praverstų.

Kartais atrodo, kad mokiniams niekas niekada nekalbėjo apie elgesį per pamokas. Kaip dera elgtis pamokoje teoriškai, aišku, žino visi, bet praktiškai - toli gražu. Yra tokių, kurie įžūliai, nejučia jokių ribų kalbėdami su mokytojais. „Drausioliai“ leidžia sau per pamoką kalbėtis (net telefonu), valgyti, vaikščioti, nesidrovėdami spaudyti telefonų mygtukus, tarsi tai neišvengiama būtinybė. Veikla tikrai beribė. Atrodo, mokinys turėtų laikytis elgesio taisyklių, dirbti per pamokas, gerbti vyresnius. Deja, kasdienybė dažnai ne tokia ir graži.

O mūsų „pypkoriai“?! „Garsina“ jie gimnaziją visuomenei. Juk jų susitikimo vieta - po miesto bibliotekos langais. Aišku, bibliotekos lankytojai negali nesistebėti tokiu mokinių elgesiu.

Labai gaila, kad išnyko ir pasilabinimo įprotis. Praeina, žiūrėk, bendraklasis net „nesukriuksėjęs“. O sena patarlė sako: „Ir kiaušė, pro kiaušė eidama, sukriuksi.“ Nebemadinga pasisveikinti net su mokytojais, ypač susitikus miestelyje ar per atostogas. Nepamirškim, mandagumas dar niekam nepakenkė. Užtenka įžūlumo gerokai „įkaušus“ ateiti į šokius gimnazijoje. Kaip tik dėl šios priežasties, rodos, šokiai mūsų gimnazijoje daugiau nevyks.

Taip ir teka gyvenimas gimnazijoje. Drausmė - viena iš sėkmingo mokymosi, gero tarpusavio supratimo sąlygų, tačiau tuo pasigirti negalime. O taip norėtusi, kad gyventume civilizuojoje aplinkoje, gerbtume vieni kitus, būtume nors kiek geresni. Susimąstykime apie savo elgesį, tarpusavio santykius. Tikėkimės, kad kiekvienas pagalvosime, kad gerumas, pakantumas - vertybės, kurios padeda ir mokyti, ir bendrauti, ir suprasti save bei kitus. Tikėkimės...

O gal reikia kiekvienam pradėti, kaip sakoma, „nuo savo daržo“? Pravartu būtų vėl prisiminti tuos stebuklingus žodžius: „prašau“ „atsiprašau“, „sveiki“, „atleisk, nenorėjau“. Juk juos pavartoję parodysimės •mogui ir pagarbą, ir nuolirdumą, ir draugiškumą. Neproflal būtų, kad vienas kitą sudrausmintume. Pa•velkime į save tarsi į kitą •mogų. Gal bus kur kas smagiai gyventi mūsų gimnazijoje, kur tiek daug dienų praleid•iame, o ilėjus liks daugiau malonių prisiminimų negu nuoskaudų.

Viltė RIMDEIKAITĖ,
Gustė PUŽAITĖ,
1gB kl.